

KONSPEKT MIESIĘCZNEGO SPOTKANIA KRĘGU – PAŹDZIERNIK 2022

Duchowość personalistyczna

Cel spotkania: Ukazanie postawy posiadania siebie w dawaniu siebie jako fundamentu wspólnoty małżeńskiej i rodzinnej.

DZIELENIE SIĘ ŻYCIEM

Podzielmy się radościami i troskami, których doświadczyliśmy od poprzedniego spotkania kręgu.

CZEŚĆ MODLITEWNA

- zapalenie świecy i modlitwa do Ducha Świętego.
- dzielenie się słowem Bożym: **1Kor 13,1-13**.
- krótka modlitwa spontaniczna jako odpowiedź na słowo Boże i dzielenie się życiem.
- tajemnica różańca: **Nawiedzenie św. Elżbiety**.
- modlitwa za wstawiennictwem ks. F. Blachnickiego.

CZEŚĆ FORMACYJNA

- **dzielenie się realizacją wszystkich zobowiązań:** w szczególny sposób zwróćmy uwagę na regułę życia – w jaki sposób buduje ona naszą wspólnotę małżeńską i rodzinną?
- **omówienie nowego tematu formacyjnego:**

Ewangeliczna Rewizja Życia na temat: Duchowość personalistyczna

Każde małżeństwo wcześniej zapoznaje się z poniższymi tekstami oraz pytaniami do tekstów. Na kręgu odbywa się rozmowa – dzielenie według podanego poniżej schematu.

WIDZIEĆ

„Kim jest człowiek, że o nim pamiętasz, i czym syn człowieczy, że się nim zajmujesz?” – pyta psalmista w Psalmie 8, próbując w ten sposób znaleźć odpowiedź na podstawowe pytanie egzystencjalne ludzkości: „kim jestem?”. Od tej odpowiedzi uzależnione jest całe nasze życie, ponieważ ze sposobu pojmowania samego siebie i swojego życia wynika w konsekwencji przyjęty przez nas system wartości. W tym miejscu uwidacznia się napięcie między tym, co głosi Chrystus, a tym, co głosi świat. Współczesny świat próbuje nas przekonać, żebyśmy na powyższe pytanie odpowiedzieli na sposób światowy i przyjęli światowy system wartości. Żebyśmy postawili w centrum samego siebie, swoje potrzeby i pragnienia. Chrystus natomiast wskazuje nam inną, nową drogę, daje nam nowe przykazanie: „abyście się wzajemnie miłowali tak, jak Ja was umiłowalem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie” (J 13,34). Więcej, wskazuje na to, co dla świata i jego systemu wartości jest pełnym nieporozumieniem: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,13), a nawet „Miłujcie waszych nieprzyjaciół i módlcie się za tych, którzy was prześladują” (Mt 5,44). Dopiero próbując żyć w świecie, ale wg wartości „nie z tego świata”, możemy doświadczyć, z jakimi konsekwencjami wiąże się rzetelna, prawdziwa odpowiedź na wspomniane na początku podstawowe pytanie egzystencjalne ludzkości.

1. Jakich postaw społecznych możemy się nauczyć ze współczesnych środków masowego przekazu?
2. Z jakimi konsekwencjami wiąże się funkcjonowanie małżeństw i rodzin według systemu wartości, który proponuje współczesny świat?

OSĄDZIĆ

Człowiek jest sobą, gdy posiada siebie w dawaniu siebie. Zrozumienie tajemnicy osoby to klucz do zrozumienia tajemnicy chrześcijaństwa (F. Blachnicki, *Życie swoje oddałem za Kościół*, s. 27).

Człowiek nie może żyć bez miłości. Człowiek pozostaje dla siebie istotą niezrozumiałą, jego życie jest pozbawione sensu, jeśli nie objawi mu się Miłość, jeśli nie spotka się z Miłością, jeśli jej nie dotknie i nie uczyni w jakiś sposób swoją, jeśli nie znajdzie w niej żywego uczestnictwa. I dlatego właśnie Chrystus-Odkupiciel, jak to już zostało powiedziane, „objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi”. To jest ów – jeśli tak wolno się wyrazić – ludzki wymiar Tajemnicy Odkupienia. Człowiek odnajduje w nim swoją właściwą wielkość, godność i wartość swego człowieczeństwa. Człowiek zostaje w Tajemnicy Odkupienia na nowo potwierdzony, niejako wypowiedziany na nowo. Stworzony na nowo! (Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor Hominis*, 10).

Miłość i cywilizacja miłości realizuje się na drodze przewycięzania różnych form egoizmu. Ma to swą pozytywną nazwę: „altruizm” jako antyteza egoizmu. Miłość jednak – ta, o której pisze św. Paweł – jest czymś jeszcze bogatszym i pełniejszym. *Hymn o miłości* z Pierwszego Listu do Koryntian pozostaje *wielką kartą* cywilizacji miłości. Chodzi w nim nie tylko o poszczególne przejawy (zarówno egoizmu, jak też altruizmu), ale przede wszystkim o zaakceptowanie definicji człowieka jako osoby, która „urzeczywistnia się” przez bezinteresowny dar z siebie samej. Dar jest – oczywiście – darem dla drugiego, „dla innych”: *jest to najważniejszy wymiar* cywilizacji miłości. Wchodzimy tu w sam rdzeń ewangelicznej prawdy o *wolności*. Osoba pojawia się przez wolność w prawdzie. Nie można rozumieć wolności jako swobody czynienia *czegokolwiek*. Wolność oznacza nie tylko *dar z siebie*, ale oznacza też *wewnętrzną dyscyplinę daru*. W pojęcie daru wpisana jest nie tylko dowolna inicjatywa podmiotu, ale też wymiar *powinności*. To wszystko zostaje z kolei urzeczywistnione w „komunii osób”. W ten sposób znajdujemy się w samym sercu każdej rodziny (Jan Paweł II, List do rodzin *Gratissimam sane*, 14).

Widzicie: miłość, która jednoczy, jest miłością, która się nie narzuca ani nie przytłacza, miłość, która nie marginalizuje ani nie ucisza i nie milczy, miłość, która nie upokarza ani nie zniewala. Jest to miłość Pana, miłość codzienna, dyskretna i respektująca, miłość wolności i dla wolności, miłość, która leczy i uwzniośla. To miłość Pana, która wie więcej o powstaniach niż upadkach, o pojednaniu niż zakazach, o dawaniu nowej szansy niż potępieniu, o przyszłości niż przeszłości. Jest to milcząca miłość pomocnej ręki w służbie i dawaniu siebie, to miłość, która się nie pyszni, która się nie puszy, pokorna miłość, która daje się innym zawsze z wyciągniętą ręką. To jest miłość, która nas dzisiaj jednoczy. Pytam cię: Czy wierzysz w tę miłość? (Franciszek, *Przemówienie podczas otwarcia Światowych Dni Młodzieży w Panamie 24 stycznia 2019 r.*).

1. Co w tych tekstach odkrywamy jako szczególne wezwanie dla naszego małżeństwa i rodziny?
2. Na ile potrafimy przeżywać nasze małżeństwo jako relację, w której wzajemnie sobie służymy, posiadając siebie w dawaniu siebie?
3. Jaką odpowiedź na zadane w Panamie pytanie otrzymałby dzisiaj od Ciebie Papież Franciszek?

DZIAŁAĆ

Spotkanie kręgu i dzielenie się swoimi przemyśleniami dotyczącymi tematu formacyjnego nie może zakończyć się na zdiagnozowaniu i ocenie w świetle nauczania Kościoła sytuacji, w której jesteśmy. Naszym zadaniem jest również wyciągnąć konkretne wnioski i podjąć wynikające z nich działania. Niektóre sprawy wymagają dłuższej perspektywy czasowej, inne można zmienić w prosty sposób. W obu przypadkach zaczyna się jednak od pierwszego kroku. Zatem, jeśli możesz i chcesz, zadeklaruj wobec wspólnoty kręgu, co zamierzasz w najbliższym miesiącu zmienić w swoim życiu, małżeństwie i rodzinie, aby w większym stopniu posiadać siebie w dawaniu siebie.

Spotkanie kończymy błogosławieństwem kapłana oraz odmówieniem Aktu konstytutywnego Ruchu Światło-Życie (treść znajduje się na okładce kwartalnika).

W celu uzupełnienia treści spotkania zachęcamy do przeczytania książki ks. Franciszka Blachnickiego „Kim jest człowiek”. Pozycję można zakupić w Wydawnictwie Światło-Życie: <https://wydawnictwo-oaza.pl/>